

vil blive ved at smage Blod, og jeg er bange for, at naar Regeringen stak det i Skeden, kunde der være andre, som rev det ud af denne Skede og svang det over deres Hoved og vilde fortsætte endnu en Tid med denne saa populære Udrensning. Dertil kommer ogsaa dette, at enhver har sine smaa Yndlinge i det offentlige Liv og i Embedsstanden, enhver kan have en Departementschef, en Kontorchef eller et andet sort Faar, som han netop mener, det skal gaa ud over, og han kan sige til den Regering, som maaske allerede har ladet en Del Hoveder falde: Ja, men det var ingenting, lader du *ham* sidde, er det hele Gøgl og Humbug. Det er et ikke ukendt historisk Fænomen. Jeg kommer der uvilkaarlig til at tænke paa en Parallel fra den store Revolution. Danton var jo en stor Udrensningsmand til en Tid; der kom dog et Øjeblik, da han mente, at Udrensningen maatte standse, men da optraadte Robespierre i Spidsen for et højst indigneret Parti, som sagde, at det var Forræderi mod Republikken, det var Kammerateri med Aristokraterne, naar man vilde høre op. Nej, nu skulde Udrensningen først for Alvor begynde, og saa begyndte den med Danton selv. Jeg vil nu ikke haabe, at det gaar Regeringen slet saa tragisk, men een Ting vil jeg sige til den høje Regering: Hvad I gøre, det gøre snart, thi det er næsten det vigtigste af det hele. Om der falder nogle flere eller færre Hoveder, er ikke det, det for mig kommer an paa, men det kommer unægtelig for mig an paa, at vi faa Ende paa den Alberti-Affære, og netop da jeg mener, den nuværende Regering har visse Betingelser for at bringe den til Ende, idet man paa Grund af den hele Stilling, den har indtaget, maa antage — og det er der maaske endogsaa en offentlig Mening for —, at de ville tage overordentlig skarpt og haardt fat, have de visse Betingelser for at gøre denne Gerning og hurtigt og snart føre den til Ende. Ellers ligger den og forpøster hele vort offentlige Liv.

Nu have vi længe nok kastet hinanden al denne Raaddenskab i Hovedet, det er jo blevet en Yndlingsfrase i mange Aviser og i mange Taler, at Danmark er det mest demoraliserede Land under Solen, og at Mage til offentlig Demoralisation, som der

er her i Landet, har man aldrig kendt. Jeg har talt med forskellige fornuftige Udlændinge, ikke mindst med dem, der staa os nærmest og kende bedst til Forholdene, Svenskere og Nordmænd, og de have smilet lidt ad os og have sagt: I ere dog de underligste Mennesker af Verden. Hvorfor ville I dog have hele Menneskeheden til at tro, at I ere en Bande Slyngler og Banditter? I nedsætte jer ikke hos os, vi vide, at fordi I have en enkelt stor Bandit og maaske nogle enkelte mindre, ere I alligevel et anstændigt Folk. Men i vide Kredse, vide om i Verden, hvor de ikke kende jer og Forholdene saa nøje, kunde det gerne være, de tilsidst troede det. — Det var det, vi gerne skulde komme bort fra.

Jeg skal saa sige et Par Ord om Spørgsmaalet om en ny Valgkredsordning, især fordi de Bestræbelser, jeg sidste Efteraar udfoldede med Hensyn til Tilvebringelsen af en anden Valgkredsordning, ere blevne omtalte af den højtærede Konseilspræsident — jeg erkender, at han har haft fuld Ret til at omtale dem, det tilhører i Virkeligheden Offentligheden, thi paa min egen Foranledning blev der udsendt en Meddelelse fra Ritzaus Bureau derom. Det er fuldkommen rigtigt, at jeg den Gang ønskede at tilvejebringe en Samstemning mellem de forskellige politiske Partier her paa Rigsdagen, i begge Ting, om Gennemførelsen af en midlertidig Valgkredsordning. Mit Synspunkt derfor var dette: Nu staa vi overfor Afgørelsen af det militære Spørgsmaal, utvivlsomt ville Modstanderne af Militærlovene sige, at den Afgørelse, som er truffen paa Grundlag af den nugældende Valgkredsordning, gælder ikke, thi det er ikke noget virkeligt Udtryk for, hvad Folket vil i denne Sag, og det vilde netop i det Spørgsmaal være meget uheldigt og skadeligt. Dertil kommer, at det har været en anerkendt Ting fra alle Sider gennem adskillige Aar, at den nuværende Valgkredsordning er uretfærdig og bør erstattes af en ny. Jeg havde den samme Opfattelse, som den nuværende Regering har, at den lettest fremkommelige Vej maaske var den at vedtage en midlertidig Valgkredsordning. Der var andre, som foretrak at gaa Grundlovsændringens Vej. Indenfor Regeringen vare